

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

(Ε Ι Κ Ω Ν)

Ἄδὰμ, ἀπελασθεὶς τοῦ Παραδείσου, ἕνεκα τοῦ ἀμαρτήματος τῆς συντρόφου του, διετέλει βεβαίως ἐν μεγίστῃ δυσθυμίᾳ. Φαντάζομαι αὐτὸν διερχόμενον πρὸς τοῦ φέροντος τὴν πυρίνην ρομφαίαν Ἀγγέλου καὶ οὐδυνότα, μὴ τολμῶντα δὲ νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ λέγοντα καθ' ἑαυτόν, ὅτι δὲν ἦτο κατὰ πάντα ὁμαλὸν τὸ ἔργον τοῦ συζύγου.

Εἰς τὸ ἔσχατον ὅμως ὄριον τοῦ Παραδείσου, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖ, ἔνθα ἐπαύσατο φοβίζουσα αὐτὸν ἡ παρουσία τοῦ Ἀγγέλου τῆς θείας ὀργῆς, ὁ Ἄδὰμ ἐνόησε τὴν ἀσυνήθη σιγὴν τῆς συντρόφου του, ἥτις παρηκολούθει αὐτὸν ἐξ ἀποστάσεως συνεσταλμένη, ὥστε μόλις ἤκούετο ὁ θροῦς τοῦ πεφοβισμένου βήματος αὐτῆς εἰς τὴν πρὸ τῶν δύο προσφύγων ἐκτεινομένην ἔρημον.

— Σιωπᾶ! καὶ δικαίως· τί δύναται νὰ εἴπῃ; ἔλεγεν ἐνδομύχως ὁ Ἄδὰμ, ὅστις δὲν θὰ δυσηρεστεῖτο μὲν νὰ μάθῃ ὅποιαν στάσιν θ' ἀνελάμβανε ἡ γυνή, ἀπέναντι τῶν συνεπειῶν τοῦ ἀμαρτήματός της, ἀλλ' ἐξ ὀρμεμφύτου ἐθεώρει ἀξιοπρεπὲς ν' ἀφήσῃ τὴν ἔνοχον εἰς τὴν δυσχερεῖαν τῆς λύσεως τῆς σιωπῆς.

Ἐτέρωθεν ἡ Εὕα, ἐν βαθείᾳ σκέψει διατελοῦσα :

— Μὲ ἀγαπᾶ, ἡρώτα ἑαυτήν, ὁ ἐγκαταλείπων με εἰς τὴν θλιψίμῳ μου καὶ μὴ ἐπιχειρῶν τοῦλάχιστον νὰ μὲ παραμυθήσῃ;

Στεναγμὸς δ' ἐξῆλθε τοῦ πιεζομένου στήθους αὐτῆς.

Ἡ φύσις, τῆς ὁποίας τὴν γαλήνην οὐδὲν εἶχεν εἰσέτι διαταράξει, ἤκουσεν ἐκπληκτος τὸ πρῶτον τῆς πρώτης γυναικὸς παράπονον, ἡ γῆ ἐκλονίσθη ἐπὶ τοῦ ἄξονός της καὶ τὰ νέφη, πεφοβισμένα, ἔφυγον πρὸς τὴν δύσιν.

Οὐχ ἦττον, ὁ Ἄδὰμ δὲν ἔστρεψε τὸ βλέμμα.

— Ἄ! τοῦτο ὑπερβαίνει τὰ ὅρια! ἀνέκραξεν ἡ Εὕα ἐν ἀγανακτῆ-

σει. Λυγμός δὲ παραπόνου — περιέχων ἴσως τόσην ὀργὴν ὅσην θλίψιν, ὅπως ἢ ἀληθῆς λυγμός γυναικός — διέφυγε τὰ χεῖλη της, ἐνῶ δάκρυα ἀνέβλυζον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Εἰς τὸν ξένον καὶ ἀνήκουστον ἕως τότε ἦχον τοῦ λυγμοῦ, ὁ πρωτόπλαστος ἀνεσκίρτησεν, ἄκων δὲ συγκινηθεὶς, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Τί ἠσθάνθη; Ποιὰ τις ἦτο ἡ ἔννοια τοῦ σπαραξικαρδίου ἐκείνου στόνου, ὅστις ἐνεποίησεν αὐτῷ τόσον ἠδέϊαν, ἀλλ' ἐνταυτῷ τόσον ἀλγεινὴν αἴσθησιν; Ὁ Ἀδὰμ οὐδαμῶς ἐδίστασε, ἀλλὰ, διὰ ταχυτέρου τῆς σκέψεως κινήματος, πλησιάζας καὶ λαβὼν τὴν ὀδυρομένην Εὐάν ἐπὶ τῶν ῥωμκλέων βραχιόνων του, ὡς πατήρ τὸ τέκνον του, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τοὺς πρόποδας λόφου, εὐρεθείς, κατὰ φυσικὸν λόγον, πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς.

— Εὐά, ἀνέκραξε, φοβηθείς, ἕνεκα τῶν ἀλλοιούντων τοὺς γλυκεῖς χαρακτῆρας τοῦ ὠραίου προσώπου τῆς περικαλλοῦς συντρόφου του, Εὐά, φιλτάτη Εὐά, τί ἔχεις;

Ἀπέσταξαν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ προπάτορος ἡμῶν δύο δάκρυα, δύο τῶν ἀγίων ἐκείνων δακρύων, τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ μένωσιν αἰχμάλωτα ἐντὸς τῶν βλεφάρων τοῦ ὑπὸ ἀληθοῦς στοργῆς συγκινουμένου.

Τὰ πάντα εἶχον λησμονηθῆ.

Ὁ μὲν Ἀδὰμ ἐγίνωσκεν ἤδη τὴν ἐπιείκειαν, ἡ δ' Εὐά τὴν δύναμιν τῶν δακρύων. Ἐκτοτε ὠρίσθη ἡ τύχη τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ ἀφελές μειδίωμα τῆς συγχωρηθείσης Εὐάς ἐδήλου σαφῶς, ὅτι ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἀνδρός εἶχεν ἀποπτῆ. Ἦρκεσεν ἡ γυνὴ νὰ κλαύσῃ, ὅπως, διὰ παντός, ἐκλίπωσι τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀξιουμένης ἰσχύος ἡμῶν. Ἡ Εὐά, διὰ τῶν ὀλίγων δακρύων της, ἐπλήρωσε τὴν διττὴν ἄβυσσον τοῦ ἀμαρτήματος καὶ τῆς ἀσθενείας αὐτῆς.

Τὸ γεγονός τοῦτο ὀρίζει ἀκριβῶς τὸν χρόνον τῆς γενέσεως τῶν δακρύων καὶ ἀποδεικνύει ἀναμφισβητήτως, ὅτι εἰς τὸ ὠραῖον ἡ ἀσθενὲς φύλον ὀφείλεται ἡ τιμὴ ἐφευρέσεως, τῆς ὁποίας τόσον ἑαυτῷ ὠφέλιμον ἐποιήσατο καὶ ποιεῖται χρῆσιν.

(1886)

Δ.μ.λ.

